

Pro blbečka Aspen Petříčka: Viš ty vůbec kdo je Navalný? Jaké tresty vymyslíš pro španělskou vládu která nedemokraticky a nezákonně uvěznila na nelidsky dlouhé tresty katalánské politiky?

- CZ24 News | 3. února 2021

Alexej Navalnyj je nacionalista, vyloučili ho ze strany za rasistické výroky, Gruzínce označil za hlodavce a podpořil anexi Krymu. To a mnoho dalšího je ve skutečnosti lídr ruské opozice protežovaný západními médii i vládami. V rozhovoru to řekl vojenský a bezpečnostní expert Lukáš Visingr. Skutečnost, že Navalného podporují západní liberálové, považuje za jednu z největších kuriozit a naznačil, jak by Rusko pod vedením Navalného vypadalo. Kromě toho se Visingr vyjádřil i k dění ve Spojených státech a zrušenému mistrovství v Bělorusku.

Vojenský a bezpečnostní expert Lukáš Visingr

Jistě sledujete dění ve Spojených státech amerických, kde má za sebou inauguraci americký prezident Joe Biden. Ta proběhla za velmi přísných bezpečnostních opatření po vniknutí do budovy Kapitolu ve Washingtonu v době, kdy zákonodárci potvrzovali výsledek prezidentských voleb. Pět lidí zemřelo, účastníci přišli o práci a tak dále. Jak tyto události čtete?

Zejména jsem přesvědčen, že Donald Trump neměl něco takového v úmyslu. Nese za to samozřejmě i nějakou část odpovědnosti, ovšem podle mě určitě nešlo o jeho záměr, nýbrž o omyl. Patrně podcenil odhodlání svých příznivců a možná se trochu nechal strhnout vlastními emocemi, když k nim hovořil a vyzval je k demonstraci, ale zkrátka nevěřím, že chtěl, aby násilně zaútočili na Kapitol. Chtěl, aby před Kapitolem ukázali svou sílu, podporu pro jeho politiku a nespokojenost s výsledkem voleb. Nyní si zde dovoluji malou spekulaci. Hádám, že kdyby to tam proběhlo asi tak, jak si Trump představoval, tak by po oficiálním potvrzení hlasů Kongresem vystoupil před svými příznivci s projevem, v němž by řekl, že navzdory své nespokojenosti a trvajícím podezřením tu porážku uznává, avšak že rozhodně neodchází z politiky a v roce 2024 chce znovu kandidovat do Bílého domu.

Zjevně ovšem neodhadl, že někteří jeho fanoušci jsou skutečně natolik radikální, odhodlaní, naštvaní nebo zoufalí, že se pokusí o cosi, co lze popsat jako amatérský a živelný pokus o povstání či puč. Tak jako tak je nepředstavitelné, že by se jim to mohlo podařit, protože Kongres a v širším smyslu celý americký politický systém prokázal, že si i v takové extrémní situaci zachovává schopnost fungování. Ačkoliv Ameriku určitě čekají složité roky, rozhodně bych ji neodepisoval. Všelijaké krátkozraké a senzační předpovědi amerického úpadku už tu byly mnohokrát a naprosto všechny se ukázaly jako chybné.

Po ostře hlídané inauguraci začal Biden měnit rozhodnutí a kroky svého předchůdce Donalda Trumpa. Uspěje s tím podle vás?

Začnu trochu zeširoka. Každý americký prezident nastupuje do úřadu se vzletnými slovy a působivými plány, ale pak je konfrontován s realitou, která často poněkud odmítá spolupracovat. Spojené státy americké jsou a jistě i budou nejsilnější světovou velmocí, avšak to neznamená, že americký prezident je všemocný ředitel zeměkoule. Například se čekalo, že George Bush bude více či méně izolacionista, jenže kvůli 11. září se musel stát takřkajíc válečným prezidentem. Barack Obama nastoupil do Bílého domu s tím, že ukončí zahraniční války a napraví vztahy s Moskvou, ale jak to dopadlo, to všichni dobře víme. Donald Trump sliboval, že vyřeší izraelsko-arabský spor nebo

otázku KLDŘ, že se domluví s Ruskem a bude vzdorovat asertivitě Číny, avšak dosáhl jen dílčích, byť nepochybně zajímavých úspěchů, za které mu budiž velká chvála a čest. To se týká zejména zprostředkování dohod mezi Izraelem a arabskými zeměmi, protože ty reprezentují skutečně epochální průlom.

K Donaldu Trumpovi musím být každopádně shovívavější, protože na to všechno měl jen jediné volební období. Také Joe Biden tedy může mít krásné plány, ale nebude záležet zdaleka jenom na něm, jak se mu je podaří uskutečňovat. Popravdě řečeno, Spojené státy americké nyní mají spoustu domácích problémů, politickým napětím počínaje a pandemií konče, a proto je jasné, že bez ohledu na vzcnosná slova se Joe Biden bude muset soustředit na tyto otázky. Zahraničněpolitická témata budou spíše druhořadá, byť je pochopitelně opět třeba počítat s nečekanými událostmi, které mohou všechny prognózy - včetně mých - obrátit na hlavu.

Sociální sítě i YouTube zablokovaly Donaldu Trumpovi jeho účty, takže přišel o podstatné komunikační kanály. Facebook dokonce začal odstraňovat jakékoliv příspěvky s heslem „stop the steal“ - zastavte tu krádež (voleb) s tím, že stejné heslo použili aktéři v Kapitolu. Co si celkově myslíte o vlivu sociálních sítí na politiku a volby? A mají na svých platformách právo rozhodovat, který názor zde být může a který nikoliv?

Obecně se může zdát, že sociální sítě jsou produkty soukromých společností, které proto mají i nárok určovat pravidla, respektive mohou stanovovat hranice pro to, jaké názory povolí a jaké nikoliv. Problém je ale právě v tom obrovském vlivu sociálních sítí na společnost a politiku, protože kvůli němu toto téma přesahuje formát běžného soukromého práva, takže provozovatelé sociálních sítí už mají i jistou míru společenské odpovědnosti, která může kolidovat s jejich právem zacházet s těmi platformami tak, jak sami uznají za vhodné. Navíc je zřejmé, že se neměří všem stejným metrem, protože ony hranice jsou na většině sociálních sítí nastaveny spíš ve prospěch liberálních názorů, respektive ve prospěch toho, čemu se dnes říká liberalismus, ačkoli to s původním liberalismem nemá mnoho společného.

Na to všechno ale existuje jedna nesmírně jednoduchá odpověď. Ten vliv na společnost a politiku je potřeba jim vzít, protože právě z něj pramení jejich zisky, a to prostě tak, že ty sociální sítě nebudete používat. Osobně jsem nikdy neměl Facebook, Instagram, Twitter a nic podobného, nikdy jsem to na nic nepotřeboval a nikdy mi to nechybělo, a proto všem radím totéž. Sociální sítě jsou mašinerie, které sbírají informace, manipulují, deformují politickou soutěž, upevňují sociální bubliny a vnucují lidem reklamy. Právě toto jsou z hlediska provozovatelů jejich primární funkce, kdežto komunikace a propojování lidí jsou pouze návnady. Jak se říká: když je něco zdarma, tak zboží jste vy.

Jaký vliv může mít odpojování příznivců Donalda Trumpa na americkou společnost?

Pochopitelně záleží na tom, o jakých příznivcích se bavíme, jelikož Donald Trump za sebou shromáždil pozoruhodně pestrá koalici voličů. Ti, kdo stále opakovali, že ho podporují, především nevzdělání bílí muži, se pak nestačili divit, když v roce 2016 vyhrál a když v roce 2020 získal daleko více hlasů, než mu přisuzovaly předvolební průzkumy. Dostal totiž mimo jiné více černošských a hispánských hlasů než kterýkoli republikánský prezidentský kandidát před ním. Nesporně je pravda, že jej významně podpořila i krajní pravice, jenže asi z nesprávných důvodů, jelikož se zdá, že mnozí voliči uvěřili spíš svým představám o Trumpovi a jeho postojích, což se týká právě zejména těch radikálů, kteří věří konspiračním teoriím a propagují bělošskou nadřazenost.

Zjevně si mysleli, že Trump jejich názory sdílí, a také pořád doufali, že nějak zařídí, aby se Biden nestal prezidentem, a když se ukázalo, že se Biden prezidentem opravdu stane, tak ta frustrace

vyústila do útoku na Kapitol. Spousta Trumpových někdejších příznivců je nyní ohromně zklamaná a mluví o zradě. Právě takovým ruší účty mainstreamové sociální sítě, ale zároveň samozřejmě platí zákon trhu. Jestliže vznikne poptávka, přijde i nabídka. Radikálové se tedy přesunují na jiné platformy, jako je síť Parler, která si i po zrušení hostingu u Amazonu rychle našla jiný hosting. Nepochybně se sice jedná jen o nepříliš početnou menšinu, avšak neradil bych je podceňovat a vůbec bych nevyločoval, že mohou mít v plánu další násilné akce.

Co si myslíte o tvrzeních, že volby ve Spojených státech amerických byly nějakým způsobem zfalšované?

K tomuto tématu jsem toho přečetl a zhlédl spoustu, ale upřímně řečeno, nic mě nepřesvědčilo, že by se tam odehrály nějaké opravdu masové podvody či manipulace. Samozřejmě je třeba akceptovat, že při desítkách či stovkách milionů hlasů vždycky dojde k jednotlivým chybám a selháním, možná bych i věřil, že to někdo někde udělal schválně, neviděl jsem ovšem žádný důkaz, že by to nastalo v měřítku, které by ovlivnilo celkový výsledek. Ostatně shodný názor zaujali i republikánští guvernérů a senátoři a rovněž soudci Nejvyššího soudu, které jmenovali republikánští prezidenti včetně samotného Trumpa. Takže ten závěr je jednoznačný, Joe Biden vyhrál. Nemám z toho nijak velkou radost, ale ten výsledek respektuji jako fakt. Vždy musí platit, že politický systém je důležitější než jakákoli konkrétní politická osobnost, ať je to Trump, Biden či kdokoli jiný, takže ačkoli jsem Trumpovi velice fandil a fandím mu i nadále, musím respektovat, že byl poražen ve volbách, které byly legitimní, svobodné a férové, což je samo o sobě důležitější než kterékoli jméno.

Problém spočívá v tom, že velká část Trumpových voličů toto neuznává, respektive nepovažuje Bidena za legitimního prezidenta. Prohlubuje se ono velké rozdělení americké společnosti, které se začalo vytvářet už v roce 2000 kvůli počítání hlasů na Floridě a posléze jen narůstalo. Řešení určitě nepříjde rychle ani snadno. Klidně bych i věřil, že Joe Biden může opravdu upřímně usilovat o jeho dosažení, avšak odhaduji, že to bude úkol i pro jeho nástupce a nejspíše i pro přespříštího prezidenta, protože to zabere nejméně dekádu.

Alexej Navalnyj byl po návratu do rodného Ruska neprodleně zatčen. Jak jeho osobu vnímáte vy? Je hrdinou ruské opozice?

Podporu pro Alexeje Navalného ze strany západních liberálů považuji za jednu z největších kuriozit na dnešní světové scéně. Všechno totiž nasvědčuje tomu, že Navalného západní fanoušci o něm vědí pouze to, že je Putinovým kritikem a údajně bojuje proti korupci. A tím to končí. Myslím si, že ta podpora by prudce klesla, pokud by se blíže seznámili s názory toho, koho se zastávají, protože miláček západních liberálů Navalnyj je jedním slovem nacionalista. On sám tak o sobě mluví a dokazují to také jeho další slova a činy. Organizuje každoroční pochody ruských nacionalistů, jichž se účastní tvrdé jádro ruských neofašistů a neonacistů, kteří ostatně představují důležitou součást ruské mimoparlamentní opozice, v jejímž čele stojí právě Navalnyj.

Z liberální strany Jabloko jej vyloučili za rasistické výroky, ve kterých ostatně pokračoval. Gruzínce označil za „hlodavce“ a vystoupil také v propagačním videu, v němž se o obyvatelích Kavkazu hovořilo jako o „švábech“. Odmítá stavbu mešit v Rusku, odmítá imigraci ze zemí Střední Asie, nadšeně podpořil anexi Krymu a tvrdí, že by Rusko mělo anektovat i Podněstří. Pokud by se na Navalného aplikovaly politologické kategorie, jež jsou běžné na Západě, tak je to velmi radikální etnický nacionalista, ne moc daleko od hranice, kde začíná fašismus. Jestliže jej západní média adorují za to, že bojuje proti korupci, tak jsem zvědav, kdy začnou vychvalovat i jediného politika, který v Itálii dokázal zlomit moc mafie. Byl to totiž nějaký Mussolini.

Jak velký je jeho vliv? Nakolik se ho prezident Ruska Vladimir Putin může a má obávat?

Navalnyj je zákonitě nejpopulárnější mezi ruskými nacionalisty. Tamní liberálové, kteří v ruské opozici představují pouze menšinový proud, mu sice také oficiálně vyjadřují podporu, někteří z nich však jsou z jeho prohlášení často spíše zděšení. Patrně se bojí, že kdyby se nějakým zázrakem stal prezidentem, postupoval by vůči nim stejně jako Putin, ne-li hůř. Z hlediska Kremlu zajisté znamená hrozbu, ovšem z jiného důvodu, než se může zdát. Hlavní motiv fungování ruského režimu totiž představuje stabilita. Ta je ústřední hodnotou, na kterou se Vladimir Putin i jiní činitelé odkazují a kterou vždycky stavějí do kontrastu s chaosem a úpadkem, který Rusku přinesla bolševická revoluce, občanská válka či devadesátá léta. Prezident Putin symbolizuje stabilitu, jejímž opakem je takzvaná smuta, jak se obvykle označuje přelom 16. a 17. století, kdy Ruskem otrásaly vzpoury, boje, invaze a vládnutí samozvanců, přeneseně se však toto slovo někdy užívá i pro výše zmíněná období chaosu ve 20. století.

Alexej Anatoljevič Navalnyj, narozen 4. června 1976. Ruský právník a opoziční aktivista. Studoval v Moskvě, v roce 2010 absolvoval půlroční program na Yale University v USA. Obchodoval s akcemi a působil ve společnosti zabývající se reklamou. V roce 2011 se stal známým při sérii demonstrací proti prezidentu Putinovi, ale ještě v roce 2012 jej společnost oligarchy Alexandra Lebeděva vyslala jako svého zástupce do představenstva letecké společnosti Aeroflot. V roce 2013 kandidoval na starostu Moskvy. Skončil druhý s 27 procenty (protikandidát získal 51%) ale porážku neuznal a volby prohlásil za zmanipulované. Od té doby bojuje proti ruské vládě, pokoušel se kandidovat v několika volbách, zveřejňoval skandální materiály o vládnoucích politicích a několikrát byl zatčen. V srpnu 2020 zkolaboval v letadle, údajně byl otráven novičokem.

Z pohledu režimu je tudíž Navalnyj nacionalistický revolucionář, který by zřejmě přinesl další takovou éru. Rusko bylo a je mnohonárodní stát, ani mnohé jeho elity nejsou etničtí Rusové, a tudíž režim žádá zejména vlasteneckou loajalitu ke státu a jeho institucím, kdežto Navalnyj je etnický nacionalista, který upřednostňuje ruský národ před ostatními národy Ruské federace, což logicky znamená živnou půdu pro napětí. Nynější ruský režim je bytostně konzervativní a obává se, dost možná celkem oprávněně, že kdyby se k moci dostal Navalnyj či nějaký jemu podobný nacionalista, Rusko by pravděpodobně rychle roztrhaly etnické a národnostní konflikty, jako se to ostatně stalo i se Sovětským svazem.

Stále není jasné, kdo a jak Navalného otrávil. Pochybnosti jsou i kolem použití samotné látky novičok, protože Navalný otravu přežil, což je podle některých dost nepravděpodobné. Co si myslíte vy?

Od samého počátku mám o tom velké pochybnosti naprosto shodné s těmi, které jsem měl u případu otravy Skripalových. Podle toho, co se o nervově paralytických látkách této série ví, by měly zasažené osoby zemřít na místě nebo za velice krátkou dobu, což ostatně experti u Skripalových předpokládali, jenže oni i posléze Navalnyj se evidentně takřka bez následků uzdravili. Objevilo se i několik vzájemně neslučitelných tvrzení o tom, kde a jak se ty látky měly proti Skripalovým i Navalnému použít, a proto je obtížné něco rozumně hodnotit. A na to finále ve formě telefonického rozhovoru Navalného s jeho neúspěšným rádoby vrahem mám názor úplně stejný jako generál Andor Šándor, tedy že je to taková pitomost, že se to nedá brát vážně.

Působí to jako něco z laciného hollywoodského špionážního filmu, kde chrabrá hrdina přelstí mírně přiblblého padoucha, ale v reálném světě zpravodajské služby takhle nefungují. Můžeme mít různé výhrady k Rusku, ale jeho zpravodajské služby patří na absolutní špičku, a pokud by chtěly Skripala či Navalného opravdu zlikvidovat, udělaly by to zřejmě úplně jinak, a nikoli tímto podivným a amatérským způsobem. Nepůjdu tak daleko, abych konstruoval nějaké konspirační teorie, že to celé vyrobily západní zpravodajské služby či sám Navalnyj, ale prostě nevěřím, že pokyny k těmto operacím skutečně vzešly z Kremlu, tedy pokud nehodláme tvrdit, že úroveň ruských tajných služeb nečekaně poklesla někam na úroveň třetího světa.

Dozvíme se někdy pravdu?

Jelikož se jedná o dimenzi vysoké světové politiky a zapojily se do toho i zpravodajské služby, tak jsem trochu skeptický vůči tomu, že bychom se někdy dozvěděli – pokud to tak mohu popsat – pravdu, celou pravdu a nic než pravdu. Dokonce je možné, že někdy bude pravdivý průběh událostí zveřejněn, jenže prostě zapadne v té záplavě hypotéz, spekulací, dezinformací a propagandy. A ve skutečnosti soudím, že celá situace svým způsobem vyhovuje i Kremlu, protože vzniká dojem, že všemocné Rusko dovede zaútočit na své nepřátele kdekoli a nasadit k tomu tajemné chemické zbraně. Ti, kdo si udělali živnost z toho, že kvůli takřka čemukoli ukazují obviňujícím prstem na Moskvu, si evidentně neuvědomují, že tím nechtěně pomáhají ruské propagandě, protože tím vlastně podporují image silného Ruska.

Pokud se ještě vrátím k Navalnému, osobně bych viníky toho pokusu nehledal přímo v Kremlu, nýbrž spíše o jedno či dvě patra níže, například mezi gubernátory, primátory, oligarchy a jinými lokálními autoritami. Je faktem, že se Navalnyj v posledních letech více zaměřil na takřkajíc menší témata, jako je korupce na místní úrovni, manipulace se zakázkami, rozkrádání veřejného majetku či ekologické škody, a tudíž se dá spekulovat třeba v tom smyslu, že tímto ohrozil něčí ilegální či pololegální byznys. Logicky se tudíž nabízí varianta, že si ten někdo potom najal nějaké osoby, patrně z prostředí organizovaného zločinu, aby Navalného spektakulárním způsobem eliminovaly.

Politické ovlivňování a využívání sportu, nebo logický krok? Jak vy vnímáte odmítnutí společnosti Škoda Auto financovat mistrovství světa v ledním hokeji v Bělorusku?

Svým způsobem je to obojí, protože to zapadá do aktuálních vzorců geopolitického soupeření. Nesmí se zapomínat, že Škoda Auto není nějaká samostatně fungující společnost, nýbrž součást německého koncernu Volkswagen Group. Proto bych si dovolil odhadovat, že rozhodnutí zrušit sponzoring onoho turnaje nevzniklo v Mladé Boleslavi, nýbrž ve Wolfsburgu, popřípadě i v Berlíně. V soudobé Evropě to je především Německo, které nejrůznějšími způsoby usiluje o omezení vlivu Ruska, zatímco Francie se jeví spíše jako aktér, který by uvítal nějakou formu dohody s Ruskem.

Podle stejného vzorce lze proto hodnotit také například situaci ve Středomoří, kde Francie jednoznačně stojí za Řeckem, které má rovněž podporu z Ruska, zatímco Německo podporuje pozici Turecka. To všechno je ale ještě o jednu úroveň složitější, jelikož Německo samozřejmě potřebuje ruské nerostné bohatství, a proto tak stojí o stavbu plynovodu Nord Stream 2, zatímco Rusko si nechce zcela zavřít ani dveře ke kompromisu s Tureckem, které ale zase stojí o podíl na ropovodech a plynovodech, které by přiváděly zdroje ze Střední Asie do Evropy.

Na tom má logicky velký zájem i Čína, která se spolu s Tureckem snaží rozšiřovat svůj vliv také na Ukrajinu a do Běloruska... to rozhodnutí společnosti Škoda představuje pouze jeden malý kamínek v mozaice komplikované velmocenské hry, která se znovu hraje o strategicky důležité regiony. A mezi ty nepatří pouze Balkán, oblast Černého moře, Kavkazu a Střední Asie, ale také střední Evropa včetně České republiky, což bychom měli mít trvale na vědomí.

Nakolik se v dějinách politika se sportem mísila? A nakolik je to v pořádku, pokud sport má spojuvat a podporovat spolupráci bez ohledu na hranice?

Zásahy mezinárodní politiky do vrcholového sportu nejsou žádná novinka. Určitě nejznámější případy představují bojkoty olympijských her za studené války, například když se Spojené státy a další západní země v roce 1980 neúčastnily olympiády v Moskvě, na což Sovětský svaz a jeho satelity reagovaly tím, že se o čtyři roky později neúčastnily olympiády v Los Angeles. Ale podobných případů bylo mnohem více, protože například některé země bojkotovaly olympiádu v roce 1956 kvůli sovětské

invazi do Maďarska a další zase kvůli suezskému konfliktu, navíc se odmítla zúčastnit Čína, které vadili sportovci z Tchaj-wanu. Kromě těchto bojkotů došlo i k vylučování, což se týkalo především Jihoafrické republiky, jež se nemohla her od roku 1964 vůbec účastnit a byla přizvána až po ukončení režimu apartheidu.

Na jednu stranu se dá pochopit a nemělo by překvapovat, že velmoci používají nejrůznější metody, aby prosadily svůj vliv či dosáhly nějakého úspěchu, třeba jen propagandistického a symbolického, ovšem současně je pravda, že právě v případě olympiád, mistrovství světa a dalších takových podniků to narušuje tu elementární myšlenku spojování národů prostřednictvím férových sportovních soutěží. Ostatně olympiáda i přímo požaduje apolitičnost a již v antickém Řecku se po dobu konání olympiády přerušovaly války. Byl bych tedy velice rád, pokud by současné mocnosti dokázaly totéž, co dokázaly už starověké řecké státy, ale k tomu jim zjevně chybí dostatek ochoty, vůle či nadhledu.

A jedná se o dvojí metr, když Škodovka spolupracuje například s Čínou, nebo šampionáty v jiných zemích, kde k porušování lidských práv rovněž dochází, sponzorovala?

Jednoznačně jedná. Stav lidských a občanských práv v Číně je nyní nepochybně horší než v Bělorusku, ovšem Čína je pro Škodu vysoce významný trh a pro Německo důležitý obchodní partner, a tudíž tady logicky neexistuje žádný politický zájem na zhoršení vztahů s Pekingem. To by ale nikdo neměl chápat jako nějakou zastřenou výzvu k přerušení obchodu s Čínskou lidovou republikou, tak to určitě není míněno. Mohu mít k Číně spoustu výhrad nejrůznějšího druhu a skutečně je mám, ovšem pro malou až střední zemi s exportně zaměřenou ekonomikou, jako je Česko, je nesmírně důležité realizovat zahraniční politiku maximálně realistickou a pragmatickou, respektive zaměřenou na zájmy, což je v případě Číny zejména byznys. Čína je obrovský dodavatel i spotřebitel, takže je v našem nejvlastnějším zájmu s ní dělat obchody, ovšem ne zase za cenu nějakých politických ústupků.

Jinak řečeno, měli bychom mít maximálně užitečné vztahy jak s pevninskou Čínou, tak i s Tchaj-wanem, ale také s dalšími zeměmi. Nejlepším vzorem by pro nás měl být Izrael, který má výborné vztahy současně s Čínou i Tchaj-wanem a stejně tak se Spojenými státy i Ruskem, aniž by si do toho nechal někým mluvit. Zahraniční politika je záležitost každé suverénní země a žádný jiný stát by nám ji neměl kritizovat, hodnotit či kádrovat. Pokud se totiž jednou začnou dělat ústupky, pak zcela nevyhnutelně nastane to, že jiné velmoci budou žádat zase jiné ústupky. Izrael je stát, který neustupuje ani supervelmocím, kdežto Česko ustupuje skoro každému. Jinými slovy, když se chováme jako rohožka, pak se nedivme, že si o nás kdekdo utírá boty.

Zdroj: <https://www.parlamentnilisty.cz>